

ת"א (נצרת) 540/99
E.M.I Records Ltd. ואח'

- נגד
1. די.סי.די יצרני תקליטורים בע"מ
2. די.סי.די. ליין בע"מ
3. די.סי.די טכנולוגיות בע"מ
4. קרליץ שמשון
5. קרליץ שאול
6. ניר עובד

בית משפט מחוזי נצרת
[29.03.2006]

כב' השופטת גבריאלה (דה-ליאו) לוי

בשם התובעות - עו"ד ד"ר שרה פרזנט
בשם הנתבעים - עו"ד אבי אביטל

פסק דין חלקי

בפני תביעה שהגישו התובעות בעילה של הפרת זכויות היוצרים בהקלטות קוליות כמפורט בכתב התביעה. התובעות טענו כי הנתבעים עסקו בזיוף, שעתוק, ייצור, שיווק, מכירה ומסחר של תקליטורים מפרים (להלן: התקליטורים המפרים), הכוללים מאות אלפי הקלטות, ששועתקו שלא כדין - ללא רשות התובעות - מתקליטורים ו/או רשומות קול אחרות מקוריות של התובעות, תוך פגיעה בזכויות היוצרים שלהן. התובעות הן חברות תקליטים בינלאומיות המפיקות הקלטות מקוריות של מוסיקה שמופצות על אמצעי תיעוד שונים, ובין היתר על גבי תקליטורים התובעות הן בעלי זכויות היוצרים המקוריות בהקלטות הראשיות, שמהן לטענתן, שועתקה המוסיקה על גבי התקליטורים המפרים P. התובעות ביקשו סעד של צו מניעה קבוע נגד הנתבעים, ביחס ולחוד, האוסר עליהם לבצע כל פעולה מפרה מהפעולות המפורטות. בנוסף, תבעו תשלום פיצויים סטטוטוריים מירביים בסך של 20,000 ₪ לגבי כל זכות שהופרה. מטעמי אגרה, הוגבל סכום התביעה תחילה ל- 2,000,000 ₪. ביום 23.2.99, לבקשת התובעות, ניתן צו מניעה זמני במסגרת בש"א 594/99. בישיבה מיום 24.02.99 הסכימו הצדדים כי יינתן צו מניעה קבוע כנגד הנתבעים, ולאור זאת ניתן ביום 5.4.00 פסק דין חלקי בהסכמה שכלל צו מניעה קבוע כנגד הנתבעים. ביום 30.11.2000, תוקן כתב הצביעה בכך שנוספו תובעות והוגדל הסעד הכספי לסכום כולל של 12,000,000 ₪. הנתבעים כולם הודו בזכויות היוצרים של התובעות כפי שפורט בנספחי ההסכמה שהוגשו לבית המשפט ביום 12/11/03, כמו כן הודו כי התקליטורים שפורטו בנספחים יוצרו במפעלם (65 כותרים), וכי היצירות על גבי התקליטורים זהות ליצירות שעל

גבי התקליטורים המקוריים שבבעלות התובעות, היינו כי הן שועתקו מהתקליטורים וההקלטות המקוריים. להודעה בהסכמה שהוגשה לבית המשפט צורפו תצהירי עדות ראשית מטעם התובעות ואלו התקבלו ללא חקירת המצהירים. היינו, ישנה בברור הודאה של הנתבעים כולם בזכויות היוצרים של התובעות. למרות זאת, הנתבעים בסיכומיהם מעלים טענות שונות לגבי מהות ההסכמות שהושגו, ומנסים להסביר מדוע הסכימו לדברים מסויימים, כביכול כסימוכין לכך שההסכמות הנ"ל אינן מהוות ראיה חלוטה כפי שטוענות התובעות. כך לדוגמא אציין את האמור בסעיף 16 לסיכומים: 16. "לצורך ייעול דיון ולמניעת הוצאות מיותרות הסכימו הנתבעים לטענת התובעות שהתקליטורים נשוא התובענה יוצרו במפעל הנתבעת 1 וכן הסכימו להגשת חו"ד המומחה מטעם התובעות למרות שהבסיס לטענותיו...". וכו'.

אמנם הנתבעים אינם חוזרים מהסכמותיהם העובדתיות אך מנסים ליתן להן הסברים שונים על מנת להפחית ממשקלן. דבר זה עם כל הכבוד לא ניתן לעשות. מניעיהם של הנתבעים אינם חלק ממסכת הראיות, ומרגע שהוגשה הסכמה עובדתית ללא כל הסתייגות לגבי משמעותה, בהליך זה, היא העומדת בפני בית המשפט כבסיס להכרעתו, ולא ניתן לחזור ממנה בדרך של העלאת טענות שונות בסיכומים. מכאן שיש בפנינו כאמור הודייה בזכויות, יש בפנינו הודייה כי התקליטורים המפרים שנתפסו יוצרו במפעל וכי היצירות עליהם זהות ליצירות שבבעלות התובעות. למעשה שתי טענות הגנה עלו מפי הנתבעים, הגם שקריאת סיכומיהם שוב אינה מעלה טענות אלה כפי שהן נטענו בכתב ההגנה: הטענה הראשונה הייתה כי התקליטורים יוצרו עפ"י הזמנות של לקוחות שהצהירו בפניהם בכתב אודות זכויות היוצרים, והשנייה כי האחריות לגבי ייצור התקליטורים המפרים רובצת על עובדת של המפעל ליאת (דנינו) גילי (להלן: "ליאת"), שהייתה מזכירת המפעל בין השנים 1995-1998. התובעות טוענות כי טענת ההגנה בדבר אחריותה של ליאת מהווה הרחבת חזית, אך עיון בכתב ההגנה המתוקן מלמד כי בסעיף 4 נטען באופן מפורש "הנתבעים יטענו כי בקבלת ההזמנות ליצור התקליטורים המוסיקליים היו מעורבים כלל עובדי הנתבעת 1 ואם יוכחו הטענות הנטענות בכתב התביעה כולן ו/או חלקן הרי שיש ליחסן לאחרים אשר ביצעו את הפעולות האסורות, אם בכלל, ללא ידיעת ו/או הסכמת הנתבעים ו/או מי מהם". הנה כי כן טענה זו נטענה במפורש, גם אם לא צויין שמה של ליאת; מעבר לכך הנתבעים וליאת עצמה נחקרו ארוכות בסוגיה זו וממילא אין מדובר בהרחבת חזית אסורה. הנתבעות 1-2-3 הן חברות פרטיות שבבעלותן ו/או בשליטתן המפעל לייצור התקליטורים בו יוצרו התקליטורים המפרנס.

הנתבעים 4-5 הם המנהלים של הנתבעות 1 ו-2 ושימשו כמנהלי המפעל.
הנתבע מס' 6 הינו המנהל של הנתבעת 3.
בכתב ההגנה אשרו הנתבעים כי הנתבעת 1 היא העוסקת בייצור התקליטורים
במפעל,
וכי כלפי הנתבעות 2 ו-3 אין לתובעים כל עילת תביעה, ואילו באשר
לנתבעים 4-6,
נטען כי לא הוכחה מעורבותם ו/או ידיעתם בדבר הפעילות המפרה, שבוצעה
במפעל
האמור לפי טענתם ע"י ליאת.
התובעות מנסות להבנות מהעובדה שהנתבעים נהלו קו הגנה אחיד ומשותף,
כבסיס
להוכחת אחריותם המשותפת של כל הנתבעים; אך עצם העלאת טענות הגנה
משותפות,
אינה יכולה לסייע לתובעים, באשר הנטל לעולם מוטל הוא על התובעות
להוכיח בסיס
עובדתי ומשפטי לגבי אחריותו של כל נתבע ונתבע.
אין מחלוקת כאמור כי תקליטורים מפרים יוצרו במפעל המצוי בגן התעשייה
בתפן.
ראשית אדרש לאחריותם של הנתבעים 4-6 ובהמשך לאחריות הנתבעות 1-3:
עדת התביעה העיקרית הייתה כאמור ליאת, אשר משמשת גם כעדת מדינה
בהליכים
הפליליים שננקטו כנגד הנתבעים.
יאמר מיד, גם ליאת אינה טלית שכולה תכלת, באשר גם היא בשלב מסוים, עת
ראתה את
הייצור המפר המתנהל במפעל, ואת הרווחים שהתגלגלו לידי מנהליו ובעליו,
פתחה קו
ייצור "משני" "בבעלותה", בתוך המפעל וכנראה ללא ידיעת מי מהנתבעים.
אולם
בסופו של יום, משנהפכה לעדת תביעה "והתוודתה" על חטאיה, עדותה הייתה
עקבית
ומהימנה, והתרשמותי הינה שלא הייתה לה כל סיבה דווקא להפליל את האחרים
ולחשוף
תוך כדי כך אותה פעילות שלה, שעה שידעה שמנהלי המפעל שקועים עד צוואר
בפעילות
מפרה. גם עובדת גיוסה כעדת מדינה וההטבות שקיבלה עקב כך, אין בהם כדי
להשפיע
על התרשמותי מאמינותה ומכנות דבריה.
ליאת תיארה, תחילה בהודעתה במע"מ 2/ת ואח"כ בתצהירה, בדיוק כיצד
התנהלה במפעל
הפעילות המפרה כיצד הלקוחות הזמינו ייצור מפר, כיצד בוצעו ההזמנות,
וכיצד שני
הנתבעים 4 ו-5 היו מופקדים על הפעילות המפרה וניהלו אותה.
בחקירתה הנגדית לא עלה שום דבר שהצליח להפריך את שנאמר על ידה
בתצהירה.
שוכנעתי מעדותה כי הנתבעים 4 ו-5 היו שותפים ואחראים לכל הפעילות
המפרה
שהתבצעו במפעל, וכל טענותיהם בדבר אחריותה הבלעדית של ליאת לייצור
המפר אין
להן כל בסיס.
עדויות הנתבעים 4 ו-5 מאידך אינן יכולות להתקבל, וטענותיהם כי לא היו
מודעים
לפעילות המפרה שהתנהלה במפעל, הן יותר מאשר בלתי סבירות בלשון המעטה.
נתבע 4 שמשון קרליץ היה מנהל המפעל, וזאת אשרו כל העדים; אך הוא עצמו
מנסה
לתאר מפעל המתנהל כביכול מעצמו, משל לא היה כלל צורך במנהל. בכל מקום
בחקירתו
הנגדית בו נשאל על פרטים ספציפיים באופן ביצוע ההזמנות הפנה מיד את
האצבע

לכיוון "הפקידה".

כך למשל אם נשאל מי נתן הצעת מחיר ללקוח הוא משיב:
" את הצעת המחיר הראשונה הייתה מוציאה פקידה" (עמ' 70 פרוטוקול 30/3/05).

אם הוא נשאל לדוגמא לאן היה מגיע "המסטר" שנשלח מחברת הד ארצי הוא משיב:

"לא הגיע אלי, הגיע לפקידה" (עמ' 71 פרוטוקול 30/3/05, שורה 29).
"הפקידה" לדבריו היא גם זו שהייתה שולחת את המסטר ע"מ שיוכן ממנו "סטמפר",

והיא אף הייתה שולחת את הסטמפר לייצור (שם בשורה 30). אם הוא נשאל לגבי

הגבייה, הוא מציין שבד"כ לא היו בעיות בגבייה אך אם היו בעיות "ההליך היה

שהפקידה או מנהלת החשבונות היו בקשר איתו...". והוא היה מטפל רק במקרים הקיצוניים.

גם כל טענותיו בדבר חוסר האפשרות לגלות את החסר בחומרי הגלם בגלל הסטייה

הקטנה אינן יכולות להתקבל.

הוא היה במפעל, הוא ראה בדיוק מה התרחש, הוא ניהל את הפעילות במפעל וככזה אכן

העניק סמכויות לליאת לנהל את הפעילות המפרה.

מאחר וזו התנהלה בהיקפים עצומים כפי שהעידה ליאת, אזי בתוך כל ההיקף הנ"ל

הצליחה ליאת לנגוס חלק קטן בהצלחה; אולם לא יתכן כי פעילות בהיקף כה גדול

ואשר התנהלה במשך זמן כה רב, לא תעבור תחת עינו של מנהל המפעל, ותחת פיקוחיו

והנחייתו.

גם טענתו של נתבע 4 כי נחשף לפעילות המפרה של ליאת מספר חודשים לאחר עזיבתה,

מעבר להיותה עומדת בסתירה לעדותה של ליאת שכאמור מקובלת עלי, אינה יכולה

להתקבל.

הוא מתאר בחקירתו סיטואציה בה לקוחות ששלמו כספים מראש לחשבונה הפרטי של ליאת

התקשרו למפעל לברר מדוע לא התקבלה סחורה ואף העבירו לו אסמכתא על העברת

הכספים. אין צורך לומר שאף אחד מהלקוחות הנ"ל לא הוזמן להעיד ואף אותה אסמכתא

שלכאורה הועברה רק לאחר שליאת עזבה לא הוצגה.

מעבר לכך, אותו חשד שגילה מעיון באסמכתא כביכול, לא הוביל משום מה לשום הגשת

תלונה במשטרה מצד שמשון. כאשר הוא נשאל בחקירה חוזרת על כך הוא מציין שכביכול

החשד הפך לוודאות רק כאשר קיבלו את ההודעה שלה (במע"מ), אולם כאשר הוא נשאל

ע"י עורך דינו מה שקלתם אז לעשות, תשובתו הינה "לא זכור לי".

היינו מתגלה לו לטענתו כי עובדת במפעלו הפרה את האמון באורח יסודי, ולטעמו

עדוטה במע"מ שקרית, באשר רק היא אחראית לייצור המפר ולו אין יד ורגל בכך, אך

הוא "אינו זוכר" מה שקל לעשות עם מידע זה!!

לא ניתן לקבל עדותו בלשון המעטה, לעומת עדוטה הברורה של ליאת כפי שפרטתי לעיל.

כך גם עדות הנתבע 5 על אי מעורבותו בניהול המפעל ברמת הייצור אינה יכולה

להתקבל. P.

שוב גם כאן עדותה המפורטת של ליאת לגבי מעורבותו של שאול כפי שנמסרה בתצהירה, לא נסתרה בחקירתה הנגדית, והייתה אמינה ועומדת כנגדו במלואה.

גם נתבע זה בחקירתו הנגדית עשה את אותו ניסיון (בלתי מוצלח) שעשה נתבע 4 להראות כי למעשה שרותיו היו מיותרים שם. הוא אף הרחיק לכת והעלה את ליאת הפקידה למעמד של מנהלת-על.

כך כאשר נשאל אם היה צריך למשל להחליף סדרת ייצור אחת לאחרת, האם היה מעורב בכך הוא משיב:

"לא התעסקתי בזה... הכל היו הוראות מלמעלה כלומר ליאת ומנהל הייצור" (ההדגשה שלי ג.ד.ל) (עמ' 98 שורה 13, פרוטוקול 16/6/05).

ואז הוא נשאל במפורש:

"ליאת הייתה המנהל הכי גבוה" והוא משיב: "כן". (עמ' 98 שורה 16).

משמע על מנת להציל את עורו, העד מוכן להציג גרסה כאילו הוא, אחד מבעלי המפעל, היה כפוף "למנהלת הכי בכירה", פקידה כבת 22 באותה עת!!

לא ניתן לקבל את גרסתו אשר תמכה אמנם בגרסת אחיו, כי אף הוא לא היה מודע לכל הפעילות המפרה שבוצעה במפעל, וכי הכל נעשה שלא בידיעתו.

אוסף עוד כי דווקא בסיכומיהם טוענים הנתבעים טענות סותרות: כך למשל בסעיף 98 לסיכומים נטען- "עפ"י חומר הראיות העבודה במפעל בכלל והליך הייצור בפרט היו חשופים וגלויים לעיני עשרות עובדים ומבקרים", ובסעיף 122- "עבודת המפעל והליך הייצור נעשו תמיד בנוכחות עשרות עובדים. הליכי הייצור היו תמיד חשופים וגלויים לעיני העובדים והמבקרים".

ובהמשך אותו סעיף- "לא מדובר בפעולה שנעשתה בהחבא...".

טענות אלו בסיכומים באו על מנת לשכנע שכל הפעילות הייתה גלויה לעיני על, ומכאן שנעשתה בתום לב. דא עקא שלפי הנתבעים 4 ו-5 כל הפעילות שהייתה כל כך גלויה וחשופה לעיני כל, לפי גרסתם בסיכומים, לעיני שניהם בלבד היא לא נתגלתה!

ברור שגרסה זו אינה יכולה לעמוד כפי שתיארתי לעיל.

היינו עולה בברור כי הנתבעים 4 ו-5 אחראים אחריות אישית ישירה לייצור המפר- הם היו אחראים ושותפים לייצור המפר, שבוצע במפעל בו מלאו באופן פעיל את תפקידיהם כמנהלים, מפעל השייך להם באמצעות החברה שהם מבעלי מניותה. לא כך הוא הדבר לגבי נתבע 6:

עפ"י כל העדויות נתבע זה לא היה בעל תפקיד אופרטיבי במפעל, והתובעים לא הצליחו לשכנעני בראיה כלשהי כי היה לו יד ורגל בייצור המפר, או כי ידע עליו בזמן אמת. נתבע זה היה בתקופה הרלבנטית בעל מניות וכפי שעלה מעדותו שהייתה מהימנה ומקובלת עלי, רוב תפקידו היה ברמת ניהול העל כמו השגת מקורות כספיים, פעילות מול הבנק ומרכז ההשקעות. הוא לא ביקר באופן שוטף במפעל, אלא קיבל דיווחים ועדכונים שוטפים ובהחלט סביר כי תחת אפו במפעל התנהל מפעל משנה, אשר ניתן היה להסתיר ממנו את קיומו. גם העניין של החסר בחומרי הגלם אינו מספיק

משכנע כדי להסיק ממנו כי נתבע זה היה אחראי בפועל על הייצור המפר, והדבר עלה
אף מעדותו של רוה"ח שבעניין זה עדותו מהימנה עלי. P.
מאחר ואין לבית המשפט אלא מה שבפניו, ובפני כאמור לא הובאה כל ראיה
ולא בדל
ראיה כי נתבע זה היה שותף ואחראי לייצור המפר וכי זה נעשה בהוראתו
ובדיעתו,
לא ניתן להטיל עליו אחריות כלשהי.
גם ליאת לא אמרה בשום מקום כי מי שהיה מעורב באופן כלשהו היה נתבע 6.
ההפך הוא הנכון בעדותה במע"מ היא העידה באופן מפורש שנתבע 6 לא ידע על
הייצור
הפירטי. בחקירתה בבית המשפט היא נשאלת על כך באופן מפורש:
ש. "כשהעד באגף המכס והמע"מ שניר עובד לא ידע למעשה על כל הייצור
הפירטי
על מה הסתמכת?"
ת. "הסתמכתי על סמך הידע שלי ועל סמך מה שאני יודעת. כשאני הייתי
במפעל
הוא לא היה בעניין הזה...". (עמ' 42 שורה 30, עד עמ' 43 שורה 2
פרוטוקול
(2/3/05).
(ההדגשה שלי ג.ד.ל).
זאת אומרת עדת התביעה, שכפי שציינתי דבריה היו אמינים ומקובלים אלי,
והיא
ידעה בדיוק מה התרחש במפעל. כפי שספרה על מעשי הנתבעים האחרים, כך
סיפרה על
העדר מעורבותו של נתבע זה. ולפיכך אני קובעת כי לנתבע זה אין כל
אחריות בגין
הייצור המפר.
טענה ההגנה השנייה שעלתה בפני הנתבעים היא טענת ההצהרה כביכול שקבלו
מאת
הלקוחות, בדבר זכויותיהם ביצירות.
ראשית יצוין כי הנתבעים לא הציגו בפני בית המשפט הצהרה ספציפית כזו
לגבי
מי-מהכותרים הספציפיים שבייצורם הודו.
ממילא כבר בכך כשלו בהוכחת טענתם.
ההצהרות שניתנו, כפי שהסביר הנתבע שמשון קרליץ, היו הצהרות כלליות
בלבד בהן
מצהיר הלקוח שכל עבודה שיבצע במפעל, יש לו את הזכויות לבצעה. וכפי
שאמר העד:
"מבחינתו הצהרה הזאת מכסה את כל ההזמנות שיהיו אי פעם", (עמ' 74 שורות
15-16
פרוטוקול 30/3/05).
ברור לגמרי שלו היה מדובר בהצהרות בעלות נפקות משפטית, עם סנקציות
אמיתיות
לשיפוי, היו הנתבעים מצרפים כל אחד מהחותמים הנ"ל כצד ג', שעה שמדובר
בתביעה
של מיליונים רבים.
לא רק שהם לא צירפו, אלא אף אחד מהם לא הובא להעיד, דבר שפועל במלוא
המידה
כנגד הנתבעים, ואף אחד מהם לא זהה בפני בית המשפט כישות קיימת, בין
פרט ובין
חברה.
מכל הנ"ל עולה, שטענת הגנה זו הועלתה בעלמא, ואף הנתבעים לא ייחסו כל
חשיבות
להצהרות הנ"ל, אף אם אכן נחתמו.
מכאן לאחריותן של הנתבעות 2 ו-3: אין מחלוקת בין הצדדים כי המפעל היה
בבעלות
הנתבעת 1, וכי הייצור המפר בוצע בו.

מתוך העדויות עלה שמניות נתבעת 2 מוחזקות כולן ע"י הנתבעת 1 ואף היא מעורבת בייצור.
גם מתוך עדותו של רוה"ח עלה שחברה זו (נתבעת 2 - ג.דל) "שהיא חלק מתוך כל המערכת הזאת קנתה קו ייצור לסידי ארים..." (עמ' 62 שו' 18 פרוטוקול P. (14/3/05 גם חלק מאותן הצהרות לגבי הזכויות שאוזכרו לעיל מופנות הן לנתבעת 1 והן לנתבעת 2, וממילא ניתן ללמוד מכך שגם הנתבעת 2 הייתה מעורבת ואחראית לייצור המפר.
באשר לנתבעת 3 התובעות בסיכומיהן מבססות את אחריותה לפעילות המפרה על כך שרוה"ח מטעם הנתבעים הצהיר שפעילותה של נתבעת 2 שמניותה מוחזקות על ידי נתבעת 1 מוזגה בפעילות נתבעת 3, ומכאן שכל שלושת החברות מעורבות יחדיו בפעילות המפרה. כעקרון לא היה די בכך כדי להטיל אחריות על נתבעת 3, באשר לא הובאו בפניי נתונים מדויקים לגבי מועדי ביצוע הפעילות המפרה אל מול מועדי מיזוג הפעילות.
יחד עם זאת בסיכומי הנתבעים אין כל הכחשה ולמעשה אין כל התייחסות לנושא אחריות הנתבעות 1,2,3 וניתן לראות בכך הודאה באחריות נתבעות אלו. הטעם לכך נעוץ כנראה בעובדה המצויינת בפתח הסיכומים כי הנתבעות 1-3 הפסיקו את פעילותן וכי לנתבעות 2 ו-3 מונה כונס נכסים למימוש אג"ח בגין חוב של כ-16 מיליון ₪;
יהא הטעם אשר יהא בהעדר התייחסות בסיכומים והכחשה טענות התובעות, הרי שגם נתבעת 3 אחראית בגין הייצור המפר. סוף דבר לעניין ההפרה: הוכח שהנתבעים 1-5 הפרו את זכויותיהן של התובעות בייצור המפר של התקליטורים שבוצעו במפעל.
באשר לנתבע 6 דין התביעה נגדו להידחות מאחר ולא הוכח כי היה שותף או אחראי לייצור המפר בכל דרך שהיא.
מכאן לנושא הפיצויים המגיעים לתובעות: כאמור ישנה הודאה של הנתבעים כולם לגבי העתקה וייצור של 65 כותרים כמפורט
בנספח 8 להודעה המוסכמת.
התובעות בחרו לתבוע פיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק.
התובעות טוענות בסיכומיהן כי כל אחת ואחת מהיצירות הכלולות בתקליטורים הנ"ל, הינה יצירה בפני עצמה, והקלטת כל אחת מהן מהווה ע"כ הפרה המקימה זכות לפיצוי סטטוטורי נפרד.
לפי חישוב שעורכות הנתבעות, מדובר בכ- 900 הקלטות הכלולות בתקליטורים הנ"ל, שבכל הקלטה מבוצעת לטענתן מספר הפרות:
1. שעתוק ללא הרשאה
2. עריכת יצירת לקט (כך במקור)
3. מכירה של היצירות המועתקות.
ע"כ לפי חישובן יש לפסוק להן פיצויים סטטוטורי בגין 900 הקלטות, ולגבי כל

הקלטה ליחס שלוש הפרות שונות, כך שמדובר ב-2700 (!) הפרות, ובגין כל אחת מגיע להן מקסימום הפיצוי הסטטוטורי של 20,000 ש"ח, ובסה"כ 54 מיליון שקל, מעל ומעבר לסכום שנתבע. P ראשית יש לציין, כי ב"כ התובעות בסיכומיהן אינם מבחינים בין התובעות, ודורשים את מלוא הפיצוי לכל התובעות יחדיו, מבלי שהם עורכים הבחנה אילו יצירות שייכות למי מהתובעות. ברור שאין כל התובעות יחדיו זכאיות למלוא הסכום שיפסק, אלא שלמצער כל תובעת זכאית לפיצוי רק בגין הפרת הזכויות שבבעלותה; מהי אותה זכות השייכת לכל אחת ואחת מהתובעות. לא נטען בסיכומים ולא נעשתה אותה הפרדה מתבקשת. בהודעה מוסכמת שהוגשה ע"י הצדדים בדבר הבעלות בזכויות היוצרים, נכללו אומנם תצהירים מטעם בעלי הזכויות, והודאה בדבר הייצור המפר, אולם החומר הרלבנטי לחישוב הפיצוי המגיע לכל אחת מהתובעות כאמור, אינו מרוכז כפי הנדרש. מצד אחד ישנה רשימת זכויות ומצד אחר מצויה רשימת הכותרים המפרים, כאשר אין התאמה בין שתי רשימות אלה. כמו כן לא פורט בשום מקום אילו מ-65 התקליטורים המפרים מהוים העתקה מלאה של תקליטורים שהוצאו ע"י מי מהתובעות, ובאילו מדובר בעריכת אוספים חדשים שנלקחו ממספר מקורות, ושהזכויות שבהם שייכות למספר תובעות. גם ההודאה המצויה בסעיף 5 להודעה המוסכמת אינה מפרטת את אותו פירוט נדרש, אלא זו הודעה כללית בדבר הזהות בין היצירות/שירים בתקליטורים המפורטים בנספח 8 לבין אלו המפורטים בנספח 1, כאשר כפי שציינתי לעיל, אין התאמה בין נספח 1 לנספח 8, ולא ניתן לדלות את האינפורמציה באופן בה הוגשה מעבר לכך, שהוגש חומר צילומי שהיא בלתי קריא בכלל. ההתייחסות בסיכומים לכך שמדובר ב-900 הקלטות שונות, בלא שיש הפנייה לכל אחת ואחת מהן, באיזה תקליטור היא מופיעה ומי בעל הזכות בה, שעה שכאמור אין התאמה בין הרשימות וכאמור לכל אחת מהתובעות מגיע רק פיצוי בגין הזכות שהופרה, ולא פיצוי כולל יחדיו, כפי שמבוקש בסיכומים, אינה מאפשרת עריכת החישוב הנדרש. מאחר וכאמור יש הודאה בזכויות והודאה בהפרתן, ויש רק להוציא את הנתונים מהחומר, ומאחר והצדדים ביניהם מסכימים על העובדות, הגם שלא נעשתה החלוקה המתאימה, אני מורה כי הצדדים יוציאו את כל הנתונים הרלבנטיים מתוך ההודעה המוסכמת וימציאו לי זאת תוך 30 יום, על מנת שאשלים את פסק דין לעניין הפיצויים המגיעים כמפורט להלן:

1. ברשימה אחת יצויינו כל התקליטורים המפרים המהווים העתק מלא של תקליטורים מקוריים קיימים, כאשר ליד כל תקליטור יצויין שם התובעת בעלת הזכויות בתקליטור המקורי.

2. רשימה שנייה תציין תקליטורים מפרים שהאוסף בהם הורכב ע"י הנתבעים ונלקח ממספר מקורות, כאשר ליד כל שיר יצויין בדיוק המקור ותצויין התובעת בעלת הזכויות. כך למשל אם שני שירים או יותר מופיעים בתקליטור מקורי אחד יש לציין זאת.

3. רשימה שלישית תציין שירים המופיעים במספר תקליטורים מפרים, במידה ויש כאלה, בין אם באוסף מפר ובין אם מדובר בתקליטור שהועתק במלואו, ובלבד שהמקור הוא אותו מקור, כאשר ליד כל שיר יש לציין את המקור המדויק ואת בעל הזכות בהקלטה.

בסופו של דבר ריכוז כל הרשימות ייתן התייחסות בסה"כ לכל 65 הכותרים המפרים.

לאחר שאקבל את ריכוז כל הנתונים הנ"ל, אשלים כאמור את פסק דיני, לשאלת הפיצויים. באשר לצדדים הנוספים ינסו הצדדים להגיע להסכמה ולהודיע על כך שאם לא כן אתן הוראות בקשר לכך בנפרד.

ניתן היום כ"ט באדר, תשס"ו (29 במרץ 2006) בלשכתי בהעדר הצדדים P.

♦ הדפסהמוד זה ()

טווח עמודים 1005910060100611006210063100641006510066 עד

1005910060100611006210063100641006510066 טווח שגוי

הדפס סגור